

kirkelige Omraade, nemlig at nægte Rørdam Adgang til Folkekirkens Kirker i Fyns Stift, da hans Lære og Ritus ikke kan falde ind under den lutherske Bekendelse.

Det forekommer mig, at det er et Moment, som i denne Forbindelse ikke maa overses, at netop Valgmenigheden i Ryslinge ikke har kunnet anerkende Rørdams kirkelige Standpunkt. Det forekommer mig, at dette er noget, som maa veje stærkt til. Om de saa har delt sig i 2 eller 3 — snarere 3 — Kirkesamfund dernede, er i og for sig et underordnet Spørgsmaal. Den egentlige Valgmenighed har ikke kunnet slaa Følge med Rørdam, og det synes jeg maa veje meget stærkt til, baade naar Biskoppen og naar Kirkeministeren skal afgøre Spørgsmaalet, og ogsaa, forekommer det mig, naar Afgørelsen lægges hen til Rigsdagen.

Lovforslaget tager jo Sigte paa, at den Myndighed, som i 1922 ved de af Rigsdagen vedtagne Kirkelove blev lagt over til Biskoppen, nu skal fratages Biskoppen, man gaar altsaa tilbage, idet Afgørelsen nu skal lægges helt og ganske i Kirkeministerens Haand. Det bliver Kirkeministeren, der her i nogen Grad skal skønne baade om Lære og Ritus, idet jeg dog gaar ud fra, at ikke nogen Kirkeminister i et dansk Ministerium vil lukke Kirkedørene op for hvad som helst og for hvem som helst, der kræver Adgang til Folkekirkens Kirker. Jeg maa dog gaa ud fra, at en hvilken som helst Minister, der faar Afgørelsen i sin Haand, dog i nogen Grad maa skønne over, om Lære og Ritus er af den Art, at det overhovedet er sømmeligt, at vedkommende faar Adgang til Folkekirkens Kirker.

Jeg er uhyre betænkelig ved dette Forslag, som altsaa skal flytte det kirkelige Synspunkt, den indrekirkelige Afgørelse fra de kirkelige Myndigheder over til Kirkeministeren, som jo ifølge Danmarks Riges Grundlov slet ikke behøver at have Kristennavnet end sige vedkende sig Kristennavnet; og jeg kan heller ikke se andet, end at hvis dette Forslag vedtages, vil det for det første ganske undergrave J. C. Christensens paa mange Maader udmærkede Kirkelove. Jeg mener derfor ogsaa at kunne regne med, at

Venstre vil søge at hindre dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg vil tro, at Venstre ogsaa paa dette Omraade har saa stor Tillid til, saa stor Agtelse for deres gamle Fører, at de vil tænke to Gange, før de gaar med til at gøre dette voldsomme Indgreb i den Kirkelov, som han med ikke liden Møje fik ført igennem. Og det forekommer mig ogsaa, at hvis dette Lovforslag bliver til Lov, saa vil det i nogen Retning kunne øve Vold — det er dog maaske et lidt stærkt Ord — overfor Sognemenighederne og overfor Menighedsraadene og den præstelige Betjening ved den enkelte Kirke.

Der har i adskillige fynske Aviser i den sidste Tid været en Udtalelse af en fynsk Præst, hvori han med Ængstelse ser hen til, at dette Lovforslag skulde blive vedtaget; for, siger han: Man taler om Samvittighedsfrihed — det var ogsaa netop det, som blev nævnt af det ærede Medlem Hr. Povlsen —, Samvittighedsfrihed for Rørdam. Mon der ikke ogsaa var Grund til at tale om Samvittighedsfrihed for os, der er kaldet til at skulle varetage Guds-tjenesten og den kirkelige Betjening for dette Kirkehus? Er der ikke Tale om Tvang overfor os, hvis en anden tager Nøglerne og lukker Kirkedørene op for alt og alle, der vil ind? Det forekommer mig, at denne Udtalelse har ikke saa lidt paa sig, og jeg tror, det er værd at overveje det Synspunkt, at ønsker man ikke at øve Tvang til den ene Side, bør man heller ikke øve Tvang til den anden Side. Og det, som her tages Sigte paa — det kan jo ikke skjules, for det ligger i Lovforslagets klare Ord —, det, der her er tænkt paa, er, at vedkommende Pastor Rørdam kan af Ministeren tvangsvis indføres ogsaa mod Menighedsraadenes Protest; det og intet mindre er det, som den danske Rigsdag skal træffe Afgørelse om. Menighedsraadene kan protestere, men Ministeren kan, hvis Forslaget bliver til Lov, tvangsindføre Pastor Rørdam i en hvilken som helst Kirke. I denne Forbindelse tror jeg ogsaa, man ikke tør se helt bort fra, at Kirkerne nu væsentlig er overgaaet til Menighederne som Selveje, altsaa den økonomiske Side af Sagen. Det har været nævnt nogle Gange, men man har forsøgt at slaa det hen til noget ganske